

Arrest

nr. 54 316 van 13 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Georgisch staatsburger en bent afkomstig uit Tbilisi (Georgië). Sinds 2002 heeft u een relatie met L. N. (...), eveneens Georgisch staatsburger (O.V. 6.429.088). U was sympathisant, maar geen officieel lid van de politieke oppositiepartij ‘New Rights’ van Davit Gamkrelidze. U kreeg via de telefoon opdrachten en werd daarvoor ook betaald. Zo deelde u bijvoorbeeld flyers uit tijdens de

verkiezingsperiode. Op 26 mei 2009 nam u deel aan de meeting die door de oppositiepartijen werd georganiseerd in Tbilisi. Rond 23 uur 's avonds ontstond er een vechtpartij toen mensen in burger, die vermoedelijk van de politie of een andere ordedienst waren, probeerden te verhinderen dat jullie zouden aansluiten bij de demonstratie. Bij deze vechtpartij geraakten onder andere twee agenten gewond, zo vernam u later. De volgende dag nam u opnieuw deel aan deze meeting. U werd in de vroege avond benaderd door twee mannen in burger, die u vastgrepen en in een auto duwden. Na een rit van ongeveer 20 minuten werd u naar een kelder gebracht. Daar werd u bedreigd, uitgescholden en geslagen. Hoewel ze als burger gekleed waren, vermoedt u dat ze voor de Georgische ordediensten werkten. Ze stelden u vragen over uw leven en u vertelde hen over uw werk en uw betrokkenheid bij 'New Rights'. Ze wisten blijkbaar dat u de vorige dag bij die vechtpartij betrokken was geweest en eisten dat u zou vertellen wie precies de agenten verwond had. U wist dit niet en gaf aan dat u zelf niemand had gekwetst bij die vechtpartij. Ze stelden u ook veel vragen over uw tijd in Abchazië, waar u uw dienstplicht had uitgevoerd in de periode 1992-1994. Ze suggereerden dat u nog wel een wapen moest hebben van deze periode. Gezien u toch niets kon vertellen over de vechtpartij van de vorige dag, wilde men dat u uw wapen zou inleveren. U verklaarde dat u geen wapens had, maar zij stelden u een ultimatum. Als u binnen de twee weken geen wapen zou afleveren, zouden ze u opsporen en een valse zaak opstarten tegen u en uw partner. Op 29 mei 2009 werd u vrijgelaten, waarop u naar uw woning ging. Uw identiteitskaart werd ingehouden door deze vermoedelijke ordediensten.

Toen u uw partner terug zag, vertelde u haar wat u overkomen was. Zij liet u weten dat ze op 27 mei 2009 bezoek had gehad van mensen die zich voorstelden als werknemers van de gasmaatschappij. Deze vroegen naar jullie documenten en zij had hen haar identiteitskaart en uw militair boekje gegeven. Bij hun vertrek namen ze deze documenten mee en lieten aan uw partner weten dat ze die bij de politie kon gaan ophalen. U sprak met de lokale vertegenwoordiger van New Rights en meldde hem wat er gebeurd was. Hij zei dat hij niets kon doen voor u en nam u mee naar het centrale bureau van de partij in Tbilisi. Dit leverde echter niets op en ook de poging van uw partner, om iemand van een andere oppositiepartij te spreken, leverde niets op.

Rond 7 à 8 juni 2009 ging u samen met uw partner en haar kinderen naar het dorp Zamo Khedi, waar jullie introkken bij de ouders van uw partner. Jullie ondervonden geen problemen in het dorp, maar waren toch bang voor verdere vervolging vanwege de Georgische ordediensten. Daarom nam u half juni 2009 contact op met Z. N. (...), een neef van uw partner. Jullie gaven hem jullie paspoorten en vroegen hem een visum te regelen zodat jullie Georgië zouden kunnen verlaten. De kinderen van uw partner konden niet mee reizen, omdat hun biologische vader geen toestemming kon geven aangezien hij niet in Georgië verblijft. Daarnaast was er ook geen tijd om alle formaliteiten voor de kinderen te regelen.

Op 26 juni 2009 ging u met uw partner naar de luchthaven in Tbilisi, waar u had afgesproken met Z. (...) en een kennis van hem. Jullie kregen jullie paspoorten terug, met daarin een visum voor België, evenals vliegtuigtickets. Jullie reisden via Riga naar Brussel en op 29 juni 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Aanvankelijk gaven u en uw partner daarbij een andere naam op (met name M. (...) en N. (...)), zodat jullie visumaanvraag niet bekend zou worden. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u toe dat uw echte naam M. (...) is en dat u uw internationaal paspoort verscheurd had na aankomst in België. U bezit geen enkel origineel identiteitsdocument meer, maar via uw advocaat werden nog een kopie van uw geboorteakte en uw diploma overgemaakt, evenals een kopie van de geboorteakte van uw partner. In België vernamen jullie van een vroegere buur uit Tbilisi dat er nog een onbekende naar u was komen vragen. Mogelijks had dit te maken met uw problemen met de Georgische ordediensten.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor vervolging door de Georgische politie en autoriteiten. U werd op 27 mei 2009 door vermoedelijk de Georgische ordediensten opgepakt en gedurende twee dagen vastgehouden. Daarbij werd u ondervraagd over een vechtpartij, die de avond voordien op een oppositiemeeting in Tbilisi had plaats gevonden en waarbij u aanwezig was geweest. Ze wilden weten wie verantwoordelijk was voor het verwonden van enkele agenten bij die vechtpartij. Omdat u de gevraagde informatie niet kon geven, stelde men u een ultimatum. Als u binnen de twee weken uw wapen, dat u volgens hen zeker nog zou hebben sinds uw dienstplicht in Abchazië in de periode 1992-1994, niet aan hen zou afleveren, zouden ze u vervolgen en een valse zaak tegen u en uw partner L. N. (...) (O.V. 6.429.088) in mekaar steken. Omdat u geen bescherming kon vinden tegen de Georgische ordediensten, besloten u en uw partner Georgië te ontvluchten.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Zo moet er in de eerste plaats toch zwaar worden getild aan de vaststelling dat u en uw partner bij de aanvang van jullie asielprocedure hebben getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Zowel u als uw partner gaven immers aanvankelijk een licht gewijzigde naam op (M. (...) ipv M. (...) en N. (...) ipv N. (...)), met als bedoeling te verhullen dat jullie een visum voor de Schengenzone hadden gekregen. Zelfs toen uw partner hier op 10 juli 2009 op werd gewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken, bleef zij ontkennen ooit een visum te hebben aangevraagd en gekregen (N. (...) vragenlijst DVZ vraag nr. 21). Pas tijdens jullie gehoor voor het Commissariaat-generaal, dus op 17 februari 2010, gaven jullie beiden toe dat jullie aanvankelijk een valse naam hadden opgegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Jullie gaven aan dat jullie de Belgische wetten nog niet kenden en bang waren geweest om terug naar Georgië te worden gestuurd, omdat jullie visums vervallen was. Daarom vernielden jullie na aankomst in België ook jullie internationale paspoorten met daarin de door de Belgische ambassade in Turkije uitgereikte Schengenvisums (CGVS M. (...) I dd 17/02/2010 p. 2-3, CGVS N. (...) I dd 17/02/2010 p. 2-3).

Gezien het volgens jullie verklaringen de enige originele identiteitsdocumenten waren die jullie bezaten, is het dan ook zwaarwichtig te noemen dat jullie deze uit eigen beweging verscheurd zouden hebben. Dit des te meer, gezien u noch uw partner sinds jullie asielaanvraag in juni 2009 ook maar enig origineel identiteitsdocument hebben voorgelegd. Via uw advocaat werden immers enkel kopies van jullie geboorteaktes en van uw diploma doorgefaxt. Ondanks het feit dat jullie al geruime tijd in België verblijven en jullie tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werden gewezen op het belang van originele identiteitsdocumenten, laten jullie na ook maar een enkel origineel document voor te leggen (CGVS I p. 5-6, CGVS N. (...) I p. 5). Uw verklaring dat het jullie nog niet was gelukt om aan originele documenten te geraken is niet afdoende (CGVS II dd 06/04/2010p. 2), gezien de lange tijd die jullie al in België doorbrachten en de extra tijd die jullie hiervoor kregen na jullie eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Dit des te meer, gezien jullie beiden contact onderhouden met familie en kennissen in Georgië (CGVS II p. 2, CGVS N. (...) I p. 5).

Via de Dienst Vreemdelingenzaken werd een kopie van het visumdossier, met daarin kopies van jullie internationale paspoorten bekomen en toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt dat jullie verklaringen over jullie visumaanvraag niet stroken met de objectieve informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken terzake, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen op ernstige wijze ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat u pas half juni, meer bepaald rond 10 of 12 juni 2009, de paspoorten van u en uw partner overhandigde aan de neef van uw partner. Deze Z. N. (...) zou visums voor jullie regelen en zodoende ontvingen jullie op de dag van jullie vertrek (26 juni 2009) deze paspoorten terug, met daarin visums (CGVS II dd 06/04/2010 p. 3-4). Uw partner verklaarde dat jullie de paspoorten eind mei, begin juni al aan Z. (...) gaven (CGVS N. (...) I p. 4). Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen hieromtrent niet gelijk lopen, gezien jullie beiden verklaarden dat jullie de paspoorten tesamen aan Z. (...) gaven. Uit jullie visumdossiers blijkt bovendien dat de visumaanvraag op jullie naam al op 7 mei 2009 werd ingediend bij de Belgische ambassade in Ankara, Turkije. Deze aanvraag werd op 8 mei 2009 overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en als gevolg daarvan werd aan jullie beiden een visum uitgereikt door de Belgische ambassade in Turkije en dit geldig voor een periode van 20 dagen tussen 6 juni 2009 en 5 september 2009. Deze objectieve informatie heeft grote gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verklaarde immers dat de enige aanleiding voor deze visumaanvraag werd gevormd door de problemen die u had gekend eind mei 2009. U noch uw partner hadden eerder al een visumaanvraag ingediend (CGVS II p. 4, CGVS II N. (...) p. 4). De vaststelling dat er op uw naam al een visumaanvraag werd ingediend op 7 mei 2009, dus ruimschoots voor de problemen die u gekend zou hebben met de Georgische ordediensten (i.e. uw vasthouding van 27 tot 29 mei 2009), ondermijnt de geloofwaardigheid van deze problemen. Toen u hierop werd gewezen, gaf u aan dat u niets met deze visumaanvraag te maken had. Alles was geregeld door Z. (...) en u had zich hier verder geen vragen bij gesteld. Ook uw partner gaf aan dat alleen Z. (...) zich met de visums had bezig gehouden (CGVS II p. 3-4, CGVS N. (...) I p. 2-3). Een dergelijke verklaring is niet afdoende om uw geloofwaardigheid te herstellen. Uw partner gaf immers aan dat het inderdaad haar paspoort was, dat aan het visumdossier was toegevoegd, toen haar dit tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal werd voorgelegd (CGVS N. (...) I p. 3). Uw verklaring, dat het mogelijks om een vergissing gaat, omdat u nooit op het opgegeven adres heeft gewoond, kan evenmin aanvaard worden (CGVS II p. 4). Niet alleen legt u geen enkel document voor om uw werkelijke adres te bevestigen; de overige gegevens, die in het visumdossier werden gebruikt (zoals de foto's, geboortedatums etc.), stemmen wel overeen met uw gegevens, zo blijkt uit een grondige vergelijking in deze. Gezien zowel u als uw partner aangaven nooit eerder een visumaanvraag te hebben ingediend, ondermijnen bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de aanvraag en uitreiking van jullie visum, uiteraard de geloofwaardigheid van uw problemen met de Georgische ordediensten en autoriteiten.

Deze conclusie wordt verder ondersteund door de vaststelling dat u en uw partner geen enkel begin van bewijs voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen en vrees voor vervolging in het

geval van een terugkeer naar Georgië. Nochtans kan dit op basis van jullie beide verklaringen toch redelijkerwijze verwacht worden. Niet alleen hebben jullie beide nog contact met personen in Georgië, u had ruimschoots de tijd om aan deze documenten te komen, die uw asielaanvraag hadden kunnen ondersteunen. Op die manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd. Dit geldt vooreerst voor de beschuldiging, die door de Georgische ordediensten tegen u werd geuit, als zou u nog wapens bezitten van tijdens uw dienstplicht in Abchazië in de periode 1992-1994. Indien u deze niet binnen de twee weken aan hen zou afleveren, zou u vervolgd worden en zou men een valse zaak tegen u en uw partner in mekaar steken. Niet alleen is het toch echt wel opmerkelijk dat men u pas 15 jaar na uw dienstplicht naar die wapens gevraagd zou worden (CGVS II p. 7-9). U legt ook geen enkel begin van bewijs voor dat u werkelijk in Abchazië uw dienst heeft uitgevoerd. Uw militair boekje zou door onbekenden, vermoedelijk eveneens de Georgische ordediensten, zijn meegenomen, zo vernam u van uw echtgenote (CGVS N. (...) I p. 5). Dit neemt echter niet weg dat u uw dienstplicht en aanwezigheid in Abchazië in die periode toch wel zou kunnen aantonen aan de hand van andere documenten. Uw verklaring, dat deze beschuldiging mogelijk iets te maken had met de vroegere functie van uw vader als directeur bij het wapendepot van het Ministerie van Binnenlands Zaken, kan u niet aannemelijk maken, gezien u zelf aangaf dat uw belagers hier zelf nooit naar verwezen (CGVS II p.9). Ook in verband met uw activiteiten voor de oppositiepartij New Rights legt u niets voor in het kader van uw asielaanvraag. U was weliswaar geen officieel lid van deze partij, maar wel sinds 2004 actief sympathisant. U werd immers door hen gevraagd opdrachten uit te voeren en werd daarvoor betaald, zo verklaarde u (CGVS II p. 11-12). Hierbij aansluitend moet ook worden stilgestaan bij uw verklaring, als zou u in Georgië geen hulp of bescherming kunnen krijgen. U verwees daarbij naar uw gesprek met een lokale vertegenwoordiger van 'New Rights', die u doorverwees naar het centrale bureau te Tbilisi. Maar ook daar zou men u niet hebben willen verder helpen. Uw echtgenote gaf aan dat zij nog met een andere belangrijke oppositiefiguur had willen spreken, maar dat haar dit niet gelukt was (CGVS II p. 11, CGVS I N. (...) p. 10). Gezien u ook van deze beide pogingen geen enkele bevestiging voorlegt, kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u – gesteld dat u inderdaad problemen zou kennen met de Georgische autoriteiten – geen bescherming zou kunnen krijgen. Dit des te meer, gezien u heeft nagelaten contact te leggen met andere instanties, zoals bijvoorbeeld een advocaat of mensenrechtenorganisatie (CGVS II p. 11. Zoals reeds werd gesteld, bevestigt dit totale gebrek aan documenten met betrekking tot de door u aangehaalde problemen, de geloofwaardigheid ervan. Bijgevolg dient er geoordeeld te worden dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde problemen met de Georgische ordediensten en autoriteiten geloofwaardig te maken. Aangezien zowel u als uw partner verklaarden geen andere problemen te hebben gekend met de Georgische autoriteiten (CGVS II p. 12, CGVS Nikolishvili I p. 10-11) kan er worden geoordeeld dat er in jullie hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld. In het licht van de recente gebeurtenissen in Georgië, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er voor u, als Georgisch staatsburger van Georgische origine, op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, verwijst naar de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekende partij daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft, volledig steunt op de asielaanvraag van haar partner en geen eigen elementen aanvoert.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van de algemene rechtsbeginselen, meer in het bijzonder op het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en op de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaan

verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissing en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De door verzoekende partijen opgeworpen middelen zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat deze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De door verzoekende partijen voorgehouden problemen beperken zich tot de aanhouding van eerste verzoekende partij van 27 tot 29 mei 2009 waarbij deze werd mishandeld door vermoedelijk de Georgische ordediensten en deze dreigden een valse aanklacht tegen haar in te dienen. Verzoekende partijen besloten hierop het land te verlaten en namen contact op met de neef van tweede verzoekende partij aan wie zijn hun paspoorten, volgens eerste verzoekende partij half juni 2009, volgens tweede verzoekende partij eind mei, begin juni 2009, overhandigden teneinde voor hen een visum te regelen. Beide partijen beweren eveneens nooit eerder een visumaanvraag te hebben ingediend. De Raad stelt samen met verwerende partij vast dat uit informatie betreffende voormelde eenmalige visumaanvraag toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, deel 1) blijkt dat verzoekende partijen reeds op 7 mei 2009 bij de Belgische ambassade in Ankara, Turkije een visumaanvraag hadden ingediend. Bovendien geeft tweede verzoekende partij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 17 februari 2010 toe dat de fotokopie van het paspoort dat zich eveneens bij voormelde informatie betreffende de visumaanvraag bevindt wel degelijk haar paspoort betreft (administratief dossier, stuk 6 p. 3). De vaststelling dat verzoekende partijen ingevolge de problemen van eerste verzoekende partij in de periode 27 tot 29 mei 2009 voorhouden een visum te hebben aangevraagd teneinde hun land van herkomst te ontvluchten en dat deze eenmalige visumaanvraag *de facto*, zoals blijkt uit voormelde informatie, reeds werd ingediend op 7 mei 2009, twintig dagen voorafgaand aan de beweerde problemen, verhindert aan het asielaanvraag van verzoekende partijen ook maar enig geloof te hechten. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het asielaanvraag laat niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Waar verzoekende partijen verwerende partij sommeren uitleg te geven over de wijze waarop de data op de visumaanvragen worden aangebracht, hetzij handmatig, hetzij met een computer, daar zij ervan uitgaan dat bij handmatig inschrijven er een materiële vergissing in de vermelding van de maand gebeurde, wijst de Raad erop dat de wijze van aanbrengen van de data totaal irrelevant is daar de desbetreffende informatie drie relevante data bevat waaruit op basis van de cijfers die de dagen aanduiden duidelijk blijkt dat een vergissing betreffende de maand niet aanwezig is. Immers werden de visumaanvragen ingediend op 7 mei 2009, werden de aanvragen doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 mei 2009 en resulteerden deze aanvragen in het verlenen van een visum waarbij de geldigheidsduur een aanvang nam op 6 juni 2009. Een verschrijving betreffende de datum van aanvraag van 7 juni in 7 mei is derhalve onmogelijk daar de aanvang van de geldigheidsduur van

het visum nooit aan de datum van de aanvraag kan voorafgaan. Het desbetreffend verweer van verzoekende partijen kan dan ook door de Raad niet worden aanvaard.

De door verzoekende partijen bijgebrachte originele geboortecertificaten en een attest betreffende de deelname van eerste verzoekende partij aan de militaire gevechtshandelingen van oktober 1992 tot februari 1993 zijn ter zake niet dienend daar de identiteit van verzoekende partijen en het militair optreden van eerste verzoekende partij in onderhavig arrest geen voorwerp van discussie uitmaken.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld door verzoekende partij blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, deel 2) dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er in hoofde van verzoekende partijen die niet afkomstig zijn uit voormelde separatistische regio's heden geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld. Verzoekende partijen tonen met geen andersluidende informatie aan dat de informatie die zich in het administratief dossier bevindt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. In hoofde van verzoekende partijen kan noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT